

Megjegyzés

Az 1955/56-os egyházi évben vízkereszt ünnepe után mindössze három vasárnap volt. Ennek az időszaknak a hosszát ugyanis húsvét időpontja szabja meg. Ha korán van húsvét, akkor kevesebb, ha későn, akkor több vasárnap – maximum hat – „fér bele”. A most folyó 2019/20-as évben négy vízkereszt ünnepe utáni vasárnapot ünnepelhetünk. Ezért nincs igehirdetés a hagyatékban lévő sorozatban a vízkereszt ünnepe utáni utolsó vasárnapunkra.

Felhasználva az alkalmat, azt is az Olvasók figyelmébe ajánljuk, hogy húsvét ünnepének időpontja nemcsak visszafelé „hat”, hanem előre is. Ezért nemcsak a vízkereszt utáni vasárnapok száma, hanem a Szentháromság ünnepe utániak száma is függ tőle – maximum huszonhét lehet. [Erre még az egyházi esztendő vége felé vissza kell térnünk.]

Még azt is meg kell említenünk, hogy egyházunk gyakorlatában változás történt az évtizedekkel korábbihoz képest. Míg a Túróczy-sorozatban a harmadikkal lezárul a vízkereszt utáni vasárnapok sora, mai helyesebb gyakorlatunk szerint mind a vízkereszt utáni utolsó vasárnap igerendje, mind az egyházi év utolsó három vasárnapjának igerendje „kihagyhatatlan”. Az említett időszakok vasárnapjai közül tehát – az időszakok hosszától függően – az utolsó ill. utolsók *előtti*ek közül marad ki több vagy kevesebb.

A fentiekből az is következik, hogy mostani sorozatunk a hetvened vasárnapi igehirdetéssel folytatódik majd.

A csoda

Időpont: Vízkereszt utáni 3. vasárnap, 1956. január 22.

Alapige: Máté 8,1-13.

Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követé őt. És ímé eljövén egy bélpoklos, leborula előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. És kinyújtván kezét, megilleté őt Jézus, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága. És monda néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyosságul nékik. Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba, egy százados méne hozzá, kérvén őt, És ezt mondván: Uram, az én szolgám otthon gutaiütöten fekszik, és nagy kínokat szenved. És monda néki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. És felelvén a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jőjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondom egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másíknak: Jöszte, és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. Jézus pedig, a mikor ezt hallá, elcsodálkozék, és monda az őt követőknek: Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet. De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában: Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; holott lészen sírás és

fogaknak csikorgatása. És monda Jézus a századosnak: Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgája abban az órában.

A mai igé Jézus két gyógyítási csodáját mondja el. Az egyik egy bélpoklos megtisztulása, a másik a kapernaumi százados gutaütött szolgájának gyógyulása.

A csodát ma elméletileg sokan tagadják, a gyakorlatban azonban még többen várják. A csodának ugyanis nem az a lényege, hogy a természeti törvényekkel ellenkező cselekmény. A csoda sokszor történik úgy, hogy a természeti törvények kiszámíthatatlan összejátszása épp maga a csoda. Az sem lényege a csodának, hogy értelemfeletti, megmagyarázhatatlan titok. Sok olyan jelensége van az életnek, mellyel szemben tehetetlenül áll az emberi tudomány. Megmagyarázni nem tudja, de felhasználni igen s közben a gyakorlatban annyira hozzászokott már, hogy egyáltalán nem érzi többé csodának a titkot. A csoda lényege életkörülményeinknek tőlünk független jóra fordulása. Így azonnal érthető, hogy a csodát a gyakorlatban sokan várják. Többen, mint amennyien tagadják lehetőségét. A különbség csak az, hogy a hívő csodavárás egy személytől várja a csodát, a hitetlen csodavárás pedig egy személytelen tényezőtől. A hívő abban bíz, hogy a kegyelmes és hatalmas Isten belenyúl az életébe s ezzel minden jóra fordul. A hitetlen pedig a sorsban, a szerencsében. Az igazi keresztyén csodahitbe épp ezért mindig belejátszik a bűn kérdése, a pogány csodahit mögött pedig csupán az érdek húzódik meg. Jézus csodái ezért tartoznak bele a váltság munkájába. A bűn következményeit akarja elhárítani velük s kóstolót adni abból a csodálatos világból, melyben nem lesz többé nyomorúság.

Ha így nézünk a mai igében elmondott két csodára, akkor azt látjuk, hogy ez a két történet egyrészt biztatás a csodát remélni nem merők számára, másrészt pedig intés a csodavárók számára.

1. Biztatás ez a két csoda a csodát remélni nem merők számára.

Mind a két csoda Jézus hatalmáról beszél. Mindkét eset emberileg teljesen reménytelen. Az egyik bélpoklos. Keleten ezt a betegséget a halál elsőszülött fiának nevezték. Gyógyíthatatlannak tartották s ragályossága miatt egyáltalán nem is gyógyították. A másik beteg gutaütött. Betegsége nem okvetlenül halálos. Máténál csak azt olvassuk róla, hogy fekszik és nagy kínokat szenved /6. v./, Lukács azonban, az orvos, aki szintén elmondja ezt a csodát, már azt írja róla, hogy rosszul, sőt egyenesen halófélben van. /Luk. 7,2./ Két halálra szánt ember. Lehet-e a te eseted ennél nehezebb? Gondolod, hogy rajtad még Jézus sem tudna segíteni?

Még más vonatkozásban is beszél Jézus hatalmáról ez a két csoda. Neki nincs szüksége a beteg megvizsgálására, a betegség megállapítására, sem orvosságra, sem egyéb gyógymódra, mert olyan hatalma van a betegség fölött, mint a katonai parancsnoknak a közvitéz fölött. Szavára sietve elotródik a betegség. Még személyes megjelenésére sincs szükség. Szava távolból is parancsoló hatalom. Gondolod, hogy ez a hatalom ma már nem áll fenn s a Jézus szava megerőtlenült? Ne gondold! A kétezer év előtti lehetőség ma is lehetőség a nyomorult ember számára.

Igen, igen. A bélpoklossal én is hiszem, hogy: "Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem." De hát akarja-e? A két csoda arról beszél, hogy Jézus nem személy válogató. Túlteszi magát a vallási és faji különbségeken. Három ember áll előttünk ebben az igében. Két vallást képviselnek. A bélpoklos Izrael gyermeke, a százados és valószínűleg a szolgálja is pogány. Két fajt is képviselnek. Az egyik zsidó, a másik kettő római. Ez a vallási és faji különbség nagy szakadék abban az időben. Egyiket a másiktól távol tartja a büszkesége. Zsidó nem hajlandó belépni pogány házba, a pogány hódító lenézi a meghódított zsidót, a katona a civilt. Jézus azonban mindkettőnek hajlandó csodát tenni.

Jézus túlteszi magát a társadalmi különbségeken is. A kapernaumi százados zsoldos katonatiszt, tisztí szolgálja valószínűleg rabszolga. A közöttük való viszony egészen rendkívüli. A százados emberséges bánásmódja fehér holló. Máskülönb az egyik fent van, a másik lent. Az egyik kizsákmányoló, a másik kizsákmányolt. Az egyiké minden jog, a másiké minden kötelesség. Jézus azonban mindkettőnél hajlandó csodát tenni.

Jézus túlteszi magát azon a kérdésen is, hogy ki méltó a csoda jótéteményére. Mindkét beteg a méltatlanság állapotában van. A bélpoklost a törvény tisztátalannak bélyegzi, aki templomba nem mehet, emberekkel nem érintkezhetik, hanem a társadalomból kiűzve és megutálva kénytelen várni a rothadás halálát. A gutaütött szolga – bár ura megbecsüli – társadalmi helyzeténél fogva emberszámba sem megy. A százados maga is méltatlannak tartja magát arra, hogy Jézus a hajlékába jöjjön. Jézus mégis ezeken a méltatlan embereken mutatja meg az Ő csodatevő akaratát, egyben azt is, hogy a csoda indító oka nem az ember erkölcsi magatartása, még csak az ember szájalomra méltó nyomorúsága sem, hanem egyedül Jézus irgalmas szíve. Ahogyan a kegyelmet kegyelemért kapjuk, épp úgy a csoda kegyelme mögött sincs semmiféle emberi indok, egyedül a kegyelem. Bátorodj fel tehát te is a csodavárásra! Merj nagy dolgokat várni Jézustól! Az Ő irgalmának széles skálájába te és a te ügyed is belefér.

2. Ez a két csoda azonban intés is a csodavárók részére.

Sokan várják a csodát, de nem mindenki kapja meg. Ez a két csoda megmutatja, hogy kik kapják meg a csodát.

Csak azok, akik kérik. A bélpoklos és a százados is kéri. Mégpedig mind a kettő nagyon alázatosan. A bélpoklos leborul előtte s úgy mondja el könyörgő imádságát: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. A százados pedig még arra sem találja magát méltónak, hogy Jézus eljöjjön a hajlékába, holott Jézus kifejezi erre való készségét. Alázatosságukat mutatja az is, hogy egyik sem mer egyenesen előállni a kérésével: Gyógyíts meg Uram!, hanem csak a nyomorúságát tárja fel Jézus előtt. Tudja, hogy részéről ez is elég.

Te se várd a csodát, ha nem kéred! Te se tartsd magától értetődőnek, hogy Jézus belenyúl életedbe s elintézi erődöt és képességeidet felülmúló ügyedet, ha még arra sem méltatod Őt, hogy imádságban feltárod szívedet Előtte! Jézus nem cseléded neked, ki a gondolataidat is köteles ellesni és kiszolgálni téged. Imádság nélkül nincs csoda.

Csak azok kapnak csodát, akik hisznek. A bélpoklos és a százados is hisz. Nem egyformán, de hisznek. Az a tény, hogy ügyüket Jézus elé viszik, már maga is hitüknek bizonyítéka. Az, hogy kifejezetten nem is mondják el kérésüket, még inkább mutatója hitüknek. A bélpoklos hite azonban kisebb, mint a századosé. Meg van arról győződve, hogy Jézus tud rajta segíteni, de afelől nincs bizonyossága, hogy akar-e rajta segíteni. Jézus ezt a hitet is elfogadja. A százados hitét pedig egyenesen megdicséri. A százados ugyanis hisz Jézus szavának távolba is ható erejében. Mindkét hit nemcsak a szív dolga, hanem a szájé is. Mindketten nem rejtik véka alá hitüket, hanem vallást tesznek róla. A bélpoklos egy nagy sokaság /1. v./ közepette tesz vallást hitéről, a pogány százados pedig Lukács elbeszélése szerint egy zsidó küldöttség előtt.

Te se várd a csodát, ha nem hiszel abban, hogy Jézus meghallgatja a könyörgést és szabadításával felel az imádságra! A hitetlenség megkötözi Jézus kezét. Hitetlenek között nem tehet csodát. /Máté 13,58., Márk 6,5./ Ne bánts meg bizalmatlanságoddal azt, aki kész rajtad segíteni!

Csak azok kapnak csodát, akiknek elég az ige. A bélpoklos kap ugyan egy cirógatást is. Nagy dolog ez számára, hiszen mióta kiütött rajta a betegség, senki sem mert hozzányúlni, még a szerettei is undorral és félelemmel fordultak el tőle. De nem ez gyógyította meg, hanem ez az ige: "Akarom, tisztulj meg!" /3. v./

A százados pedig egyenesen fölöslegesnek tartja Jézus tettleges beavatkozását a szolgáló betegségébe. Elég egy parancsoló szó, egy ige. Jézus el is mondja: "Eredj el, és legyen néked

a te hited szerint!" /13. v./ Ez az ige elég neki. Ezzel haza tud menni. A szolga gyógyulásából még semmit sem lát, de mindent hisz s ami otthon fogadja, az igazolja hitét.

Csodát vársz és ígéretet kapsz, egy ígét, elég-e ez neked? Akinek ez elég, ezzel együtt mindent megkap. Akinek ez kevés, az semmit sem kap, mert akinek nem elég az ige, az ezzel arról tesz bizonyosságot, hogy kételkedik Jézus szavának igazságában és erejében.

Csak azok kapnak csodát, akik a csoda megtörténésének időpontját teljesen Jézusra tudják bízni. A "mikor" kérdését ugyanis az Úr a saját felségjogai közé zárta. Meg is mondotta: "Nem a ti dolgotok tudni az időket, vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett." /Ap.csel. 1,7./ A bélpoklos azonnal megtisztul /3. v./, a százados szolgája csak abban az órában. /13. v./ Az ember azt szeretné, hogy Jézus azonnal intézkedjék. Bezzeg ő maga nem ugrik azonnal, engedelmesen, mikor Jézus szól hozzá és kér tőle valamit. Mikor az Úr megvárakoztat, mindig a hitünket akarja próbára tenni. Aki a próbát megállja, az a századossal együtt fogja megtapasztalni, hogy mikor ő még úgy rőtta útját, hogy a csodából még semmit sem látott, a csoda már megtörtént, csak előtte nem lett még nyilvánvalóvá.

Legyen ez a két csoda biztatás a mi számunkra is, hogy merjünk csodát várni, de egyben komoly intés is arra, hogy csak kik várhatják a csodát. Aki az intést megfogadja, az bátorodjék fel a csodakérésre! Nem fogja hiába kérni. Ámen.